

indføre skolegang fra 3-års-alderen. Det betyder konkret, at sidste sætning i stk. 1, som siger, at tilbudet overvejende skal omfatte leg, nøje skal granskes. Hvad betyder det? Betyder det, at børnene også skal undervises, eller hvorfor anvender man overhovedet det begreb? Og hvilken undervisning er der i givet fald tale om?

Tilsvarende er det mildt sagt uhensigtsmæssigt, at vi i folkeskoleloven begynder at lovgive om indholdet af daginstitutionernes tilbud. Det er ikke mange måneder siden, vi satte det sidste punktum i lov om social service, hvor der på grund af en ihærdig indsats fra bl.a. SF's ordfører kom en formålsbestemmelse om dagforanstaltninger med.

Det er jeg heller nogen god idé at anvende begrebet førbørnehaveklasse i lovgivningen. I forbindelse med enhver skolelovgivning skal vi jo huske på, at vi en dag kan stå med en undervisningsminister, der bestemt synes, at børn skal starte i folkeskolen som 4-årige, eller hvad man ellers kan høre af vilde ideer fra regeringsivrige partiers side. Dette lovforslag kan derfor blive en murbrækker på området.

Det er også bemærkelsesværdigt, at man ønsker at anvende folkeskolelærere på dette område. Hvis ministeren har en god begrundelse herfor, må vi høre den, for bemærkningerne giver os ingen hjælp. Der er nemlig ikke nogen begrundelse her.

Til slut vil jeg godt understrege, at SF varmt støtter, at der ydes særlige tilbud til de tosprogede børn, så det kan sikres, at deres skolegang bliver optimal. Vi støtter også, at børnehaverne får mulighed for at få ekstra ressourcer, hvis der er brug for penge; det er fint nok. Men skal vi ikke fastholde lovreglerne for børnehaverne i serviceloven, og skal vi ikke fastholde den fælles viden, jeg tror, vi har her i Tinget, nemlig at de fremmede børn bedst lærer dansk ved at lege med danske børn? Det ville klæde os alle, hvis vi kunne få flertal for at lægge pres på kommunerne, så de i højere grad brugte pædagogiske fripladser som tilbud over for tosprogede børn frem for forskellige kunstgreb, og alt andet lige tror jeg også, det ville blive billigere.

Men alligevel skal vi nok gå relativt positivt ind i udvalgsarbejdet.

Dorit Myltoft (RV):

I Det Radikale Venstre er vi meget tilfredse med, at kommunerne fremover skal tilbyde tosprogede børn støtte til fremme af den sprog-

lige udvikling. Det er nemlig et af de vigtigste forebyggende tiltag for at undgå de alvorlige problemer, vi har set med nogle unge med anden kulturel baggrund. Det er godt, at børn ikke møder op i skolen med et sprogligt handicap, som kunne være undgået.

Der er brug for kreativ tænkning, når man skal nå de tosprogede børn, som ikke går på institution. Her er det værd at huske på, at flygtningekvinder og indvandrerkvinder kommer til Danmark med rodfæstede og konkrete erfaringer som mødre med ansvaret for børnenes opdragelse, og pludselig slår de ikke til, fordi vores kultur er så fremmedartet for dem. Men de ønsker, at det skal gå deres børn godt i det nye fremmede land, det kan man være helt sikker på.

Sundhedsplejersker, personalet i vuggestuer og børnehaver og lærerne i skolen har med børnene at gøre; men mange af mødrene og fædrene med for den sags skyld oplever forældresamarbejdet i en demokratisk ramme som helt uforståeligt og totalt uden mening i forhold til egne erfaringer. Men forældrenes samarbejde er en absolut nødvendighed for, at indsatsen over for børnene skal blive vellykket, og desuden kan det forbedre de voksnes egne integrationsmuligheder.

Det Radikale Venstre kan derfor støtte dette lovforslag.

Jan Køpke Christensen (FP):

En væsentlig forskel i det foreliggende lovforslag i forhold til de hidtidige regler er, som også andre har været inde på, at vi nu går fra frivillighed til tvang. Det bliver nu en forpligtelse for kommunerne med hensyn til disse fremmede børn, der nu skal have eller fortsat skal have intensiv danskundervisning.

Vi har været tilhængere af det system, der allerede findes i dag, hvor det ikke er ordet »skal«, men »kan«, der bliver brugt. Vi er ikke bare, som den konservative ordfører sagde, principielt imod, men modstandere af tvang. Det bryder vi os altså ikke om, og derfor vil vi foreløbig se kritisk på det forslag, vi behandler her.

I første omgang er det kommunerne, der bliver pålagt ekstra store udgifter; at de så senere kan komme tilbage i kassen igen, som det anføres i forslaget bemærkninger, er noget helt andet. Men umiddelbart bryder Fremskridtspartiet sig ikke om det foreliggende forslag på